

В Донецьку бойовики прив'язали до стовпа чоловіка

Чоловіка прив'язали на перехресті біля Будинку культури в смт Зугрес-2 у вівторок, близько 8-ї ранку. Його називають «карателем». Терористи заявляють: затримана ними людина — доброволець батальйону «Донбас» із позивним «Зугрес». Узятий був удома, коли вкотре приїхав на вихідні, щоб відпочити і підлікувати ногу, пошкоджену ще в боях під Іловайськом.

За «конопляний урожай» волинянину загрожує до 3 років позбавлення волі

У машині 48-річного місцевого жителя співробітники Луцького районного відділу міліції виявили більше чотирьох сотень рослин коноплі. Тепер за їх зберігання чоловікові загрожує до трьох років позбавлення волі. Затриманий повідомив, що зібрав наркотичний «урожай» у лісі, коли приїхав по гриби, для власного вжитку.

11

Відомості.інфо
№39 (731)

9 - 15 жовтня 2014 року
<http://www.vidomosti.info/>

Події

За професією — меліоратор, за покликанням — дипломат

Юрій Йосипович завжди охоче спілкується із журналістами

Майже чверть століття Волинське обласне управління водних ресурсів очолював Юрій Бахмачук, обійнявши цю посаду в червні 1987-го та звільнившись її лише в лютому 2012-го. Через кілька днів, 11 жовтня, шанованому в Україні й області фахівцю виповниться 70. Проте й нині Юрій Бахмачук лишається у строю, працюючи провідним інженером із міжнародного співробітництва та водночас очолюючи обласне товариство меліораторів і водогосподарників.

КОЛИ ЧЕТВІРКА КРАЩА ЗА П'ЯТІРКУ

Біографія Юрія Бахмачука не вкладається в радянські стереотипи: водником у дитинстві не мріяв стати, серед рідні меліораторів теж не мав. Обрав професію випадково і, треба сказати, попав просто в яблучко. Інакше б такого авторитету в галузі не здобув.

Як розповів ювіляр, змалечку він дуже хотів учитися. В школу пішов, не маючи і 6 років. Їхнім сусідом у місті Костополі, що на Рівненщині, був зав.райвно на прізвище Чмир. Йому чи не щодня набридав малий Юрко проханнями взяти його в перший клас. Потім долучив до тієї справи матір. Пішла вона до сусіда, і той вирішив справу дипломатично:

— Ганно Андрійово, не переживайте, візьму вашого хлопця в школу, — заспокоїв жінку. — Походить два-три тижні, ну від сили чотири, і перекоче.

Та хлопчина виявився наполегливим і школу кидати не збирався. Спочатку, правда, вчився переважно на четвірки (за п'ятибальною системою), траплялись і трійки. Але коли вже закінчував 7 клас, то у свідомості була лише одна четвірка. Саме ця оцінка й відіграла в житті юнака визначальну роль, бо завадила вступити в Львівський автодорожній технікум.

Навчання у Рівненському інституті інженерів водного господарства стало доброю школою для Юрія Бахмачука. Крім ґрунтовних знань, знайшов тут і свою половинку. Вікторія, як і він, теж здобувала знання у цьому виші. На четвертому курсі одружилися, на п'ятому — вже мали синочка Сашка.

Не раз переконувався, що

справжнім керівником стає той, хто пройшов усі щаблі виробничої кар'єри. Саме так складалося і в Юрія Бахмачука.

Після закінчення інституту, хоч мав можливість zostатися працювати у навчальному закладі, поїхав у невеличкий Путивль, який тоді називали містом партизанської слави. У місцевій механізованій пересувній колоні №52 пройшов шлях від майстра, виконроба, начальника дільниці, головного інженера до посади начальника. Керівником організації став у 28 років. І це при тім, що з третього курсу інституту його на два роки забрали в армію. Хоча, хто знає, можливо, армійський гарт згодом і допоміг долати життєві перешкоди. ПМК, яку очолював Юрій Бахмачук, була потужною будівельною організацією. Мала близько 60 екскаваторів, майже сто бульдозерів, 8 скреперів, багато іншої техніки.

ДЕ БУЛИ КУПИНИ, ЖИТА РОСТУТЬ

Здобутий у Путивлі досвід знадобився і в Луцьку, куди Юрій Йосипович переїхав у 1976 році. Працював у тресті «Волиньводбуд» головним технологом, головним диспетчером, начальником виробничого відділу. В ті роки на Волині активно проводилися меліоративні роботи, щорічно після реконструкції та нового будівництва вводилося до 16 тис. га меліорованих земель, працювало дев'ять потужних механізованих колон.

Із тих років Юрію Йосиповичу особливо запам'яталося спорудження найбільшої в області Верхньоприп'ятської осушувально-зволожувальної системи. Вона унікальна, оскільки може не лише скидати з полів зайву воду, а й зволожувати їх у разі потреби. Тут є такий унікальний об'єкт, як насосна станція в с. Забужжя, яка в засушливу пору здатна щосекунди перекачувати із Західного Бугу в Прип'ять два кубометри води, вздовж каналів пробурено кілька десятків артезіанських свердловин, які теж можуть поповнювати систему водою. П'ять будівельних організацій працювало тоді одночасно на різних об'єктах системи, а головним куратором будови довелося бути саме Юрію Бахмачуку.

— Пересічному громадянину, наприклад, сьогодні важко уяви-

ти заболочені, порослі осокою і верболосом околиці селища Ратне, купини заввишки до 60–70 см, — пригадає ветеран картини з не такого вже й далекого минулого. — Зараз там сіють жито, садять картоплю, випасають худобу. І не вина меліораторів, що деякі осушені землі в наш час облогуєть, заростають чагарниками, заболочуються. Бракує досвідчених керівників, які зуміли б визначитися, що і де треба садити, які землі використовувати, а які не вартують того, щоб вкладати у них гроші. Можливо, для природи буде краще, якщо там відновляться болота.

Як визнання заслуг Юрія Бахмачука стало призначення його в 1987 році начальником Волинського обласного виробничого управління меліорації та водного господарства, з 1991-го — обласного виробничого управління водних ресурсів і водного господарства, з 2011-го — обласного управління водних ресурсів. Під керівництвом Юрія Бахмачука забезпечувалось утримання в робочому стані державної меліоративної інфраструктури та дотримання необхідного водно-повітряного режиму на 346,7 тис. га меліорованих земель області, на яких виробляється понад 30 відсотків сільськогосподарської продукції, а в районах польської зони — усі 80–90.

А ПОПЕРЕДУ ЩЕ НЕЧИМНЕ І ПРИП'ЯТЬ

Як на мене, то секрет кар'єрного успіху Юрія Бахмачука у тому, що він ніколи не ховався від роботи, а завжди шукав її. Скільки років, наприклад, ми з ним пробивали проект відновлення легендарного озера Нечимного під Ковелем, перебування на якому надихнуло Лесю Українку до написання драми-феєрії «Лісова» пісня. Скільки зусиль затратили, аби подолати численні перешкоди й отримати нарешті дозвіл природоохоронних та інших організацій на проведення робіт. На жаль, брак коштів поки що не дає змоги втілити задумане в життя. Жителі десятків сіл Полісся вдячні Юрію Йосиповичу за те, що споруджені ним дамби захищають їх від затоплення річками Стохід і Прип'ять. Останніми серед них стали райцентр Любешів і с. Люб'язь. Сьогодні разом із тепе-

решнім начальником Волинських облводресурсів Ростиславом Кравчуком він планує оформити витік ріки Прип'ять. Та хіба перерахуєш усі зроблені Юрієм Бахмачуком добрі справи?!

Колишній начальник Маневецького районного управління водного господарства Микола Остапець, який до того кілька десятиліть був першим керівником цього найбільшого в області району, вважає, що Юрій Бахмачук має прекрасні організаційські здібності, у роботі проявляє як вимогливість, принциповість, наполегливість, так і вміння знайти потрібне слово, щоб підтримати людину, захопити її до праці. Не раз і сам був свідком, коли в напружений момент, аби розрядити обстановку, Юрій Йосипович розповідав якусь кумедну історію чи анекдот — і на похмурих, а інколи і злих обличчях з'являлася посмішка.

У 2003 році Юрію Бахмачуку надано почесне звання «Заслужений працівник сільського господарства України», а в 2004-му його було нагороджено відзнакою «Почесний працівник Держводгоспу України».

Надійним помічником Юрія Йосиповича є дружина Вікторія Олександрівна. Багато років вони працювали разом. Але жодного разу ніхто з підлеглих не відчув, що вона дружина керівника, що розраховує у зв'язку з цим на якісь привілеї.

Спільно виховали двох синів. Старший, Олександр, працює на дипломатичній роботі. Зараз представляє інтереси України в Італії. Менший, Ігор, бізнесмен, займається теплоенергетикою. Є в подружжя Бахмачуків і троє внуків.

Як не дивно, Юрій Йосипович, усе життя працюючи біля води, так і не став рибалкою. А ось гриби любить і вмів збирати. Жартує, що якби не став водником, обов'язково пішов би в лісники: робота у них така ж важка і цікава.

Напередодні ювілею ми щиро вітаємо Юрія Йосиповича з поважною віхою у житті. Залишайтеся, друже, таким же оптимістом і працелюбом, яким були завжди, сто літ вам і доброго настрою!

Микола ЯКИМЕНКО,
м. Луцьк
(фото автора)
і з архіву Юрія Бахмачука.

Таким трофеем позаздрить будь-який грибник

Зведений загін волинських міліціонерів змінив колег у зоні АТО

Ротація правоохоронців, котрі виконують функціональні обов'язки на Східній Україні, відбулася втретє. Тож черговий загін працівників волинської міліції провели у дорогу не лише рідні та друзі, а й колеги. Протоієрей Олександр Мазурак помітив разом із міліціонерами та благословив їх у добру путь.

Деякі хвилини, відведених на прощання з рідними, друзями і колегами, обернулися для правоохоронців міцними дружніми рукоштовками, теплими обіймами та поцілунками коханих і дітей, щирими батьківськими настановами і благословеннями матерів. За мить зведений загін вирушив у далеку дорогу, аби змінити колег, котрі протягом місяця забезпечували правопорядок на сході держави.

Нагрудним знаком «Мати-героїня» нагороджено 29 жінок області

ВОДА відбулося вшанування багатодітних матерів. Участь у заході взяли заступник голови облдержадміністрації Світлана Мишківець і Луцький міський голова Микола Романюк.

Під час заходу Світлана Мишківець і Микола Романюк вручили 29 жінкам посвідчення та нагрудний знак «Мати-героїня», що були надані їм Указом Президента України. Серед нагороджених було вісім лучанок: Дерев'янчук Галина Дмитрівна, мати шістьох дітей; Іванюк Олена Віталіївна, мати п'ятьох дітей; Клець Ольга Калениківна, мати п'ятьох дітей; Онишук Раїса Адамівна, мати п'ятьох дітей; Панюта Валентина Олексіївна, мати п'ятьох дітей; Потапчук Тетяна Петрівна, мати п'ятьох дітей; Смітх Людмила Адамівна, мати п'ятьох дітей; Сосновська Марія Іванівна, мати шістьох дітей. Усього у місті нагороджено почесним званням «Мати-героїня» 243 жінки.

Для присутніх на зустрічі матерів-героїнь та членів їхніх родин аматори сцени Луцька та Ківерців виконали пісенні твори, в яких оспівували материнство.